

Petra
Nagyová Džerengová

NOVÉ ZAČIATKY

MARENČIN PT

Nové začiatky

Petra Nagyová-Džerengová

NOVÉ ZAČÍATKY

MARENČIN PT

© Petra Nagyová-Džerengová, 2019
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2019
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2019
Design © Marta Blehová, 2019
821. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0515-9 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0516-6 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0517-3 (ePub)

Filipa sa zúrivo túžila poškrabať pod parochňou. Nebolo to však také jednoduché, keďže nechcela, aby si niekto všimol, že je tu v prestrojení. Vsunula jeden prst pod okraj blondávej hrivy pri uchu a trela si ním pokožku. Veľmi to nepomáhalo. Najradšej by si celú tú parádu strhla z hlavy! Predstavila si, ako ju hádže na zem, dupe po nej a zúrivo sa škriabe, ako vtedy, keď jej dcérka doniesla zo škôlky vši a všetkých ich nakazila. Dokonca aj jej manžela. Filipa sa musela v duchu usmiať. Aký bol znechutený, keď zistil, že vši kladú aj vajíčka! Chlapi! Nič nevydržia, správal sa horšie ako dcérka, ktorá trpezlivo čakala, kým jej z vlasov vyčesávala parazita.

Spomienka na manžela jej pripomenula, že je to ON, kvôli komu sa tu teraz taká zamaskovaná krčí v dave ľudí a chystá sa presvedčiť o existencii iného „parazita“. Tak totiž jej priateľky nazývali tú slečnu po jeho boku. O niektorých parazitoch, na rozdiel od vší, ani netušíte. Nažívajú si v skevelej symbióze s vaším telom a až o pár rokov napríklad zistíte, že vám v bruchu narástla niekoľkometrová pásomnica. Tak to asi bolo aj so slečnou Neznámou, skrátene slečnou N. Vôbec o nej netušila a zostala by i naďalej v sladkej nevedomosti, ak by si ju jedného dňa nezavolali na koberček priateľky.

„Musíme ti niečo povedať,“ oznámili jej. Kolená sa jej roztriasli, už keď si oproti nim sadala. Akoby podstupovala najvýznamnejší konkurz vo svojom živote a v prípade zly-

hania mohla prísť o všetko. Andrea hneď spustila o tom, že dlho zvažovali, čo by mali ako správne priateľky urobiť, či to ignorovať, alebo konať, až dospeli k poznaniu, že jednoznačne nemôžu mlčať.

„Ste si isté? Dobre ste si to premysleli?“ zašepkala bledá Filipa.

„Absolútne,“ prikývla aj Iveta.

Z toho, ako sa tvárili, bolo jasné, že nech to je čokoľvek, nebude to vôbec príjemné. Filipa by sa najradšej niekam schovala. Nemala rada nepríjemnosti, vždy sa snažila všetkým navôkol vyhovieť, aby boli šťastní a spokojní.

„Tvoj manžel má... milenku,“ vzdychla si odovzdane Iveta.

Najprv si myslela, že zle počula. Čo to povedala? Oslovila ju ‚milánku‘? Niekedy im Iveta hovorievala ‚milánkovia moji‘...

„A?“ pokrčila plecami.

„A?“ nadvihla obočie Iveta. „Je čas, aby si konečne čelila realite.“

„Akokoľvek krutej,“ smutne poznamenala Andrea. „Musíš si zložiť ružové okuliare, už dávno nemáš šestnásť.“

A tak tu teraz sedela v decentnom šedom kostýmčeku (normálne chodila oblečená v riflích a tričku), s blond parochňou (aspoň si konečne vyskúšala, aké je to byť blondínou, veď po tom túži asi každá žena) a s kompletným mejkapom (hoci sa takmer vôbec nemaľovala). Zámerom bolo zmiašť jej manžela, ak by sa tu prípadne objavil. Teda, on sa tu určite zjaví, keďže ho čakala služobná cesta do Londýna. Podstatná bola otázka, či sa tu objaví aj slečna N. Ani v jednom, ani v druhom prípade by však nebolo dobré, ak by ju niekto z nich dvoch spoznal.

Zazdalo sa jej, že pán vedľa nej na ňu zrazu čudne zazrel.

Pravdepodobne si pri škrabaní posunula parochňu. Milo sa naňho usmiala a pokúsila sa nenápadne si ju napraviť.

Okolitý dav pulzoval energiou, ľudia ťahali kufre alebo sa zohýbali pod ťarchou ruksakov, matky za sebou vliekli deti a otcovia sa snažili pôsobiť sebaisto, keď ich manželky za niečo kritizovali. Bol iba koniec apríla, no vo vzduchu visel závan leta a spolu s ním predzvesť voľna a slobody. Niekedy je možno dobré vybočiť z bežného života, Filipa však tento svoj úlet v prestrojení nepovažovala za dobré vybočenie. Skôr sa ho obávala. Niežeby pochybovala o svojom manželovi, to nie. Ale predsa... čo ak? Skontrolovala hodinky. Mal by sa zjaviť každú chvíľu. Dostať sa sem skôr ako on bolo o držku. Našťastie sa musel po čosi vrátiť do kancelárie a nechcel, aby ho hodila na letisko. Zobral si taxík, čo jej a priateľkám poskytl dostatok času na bleskovú operáciu. Sotva odišiel, prirútili sa dievčatá.

„Odkiaľ ste vedeli, že sa vráti do kancelárie?“ spýtala sa ich. Ony zareagovali tým, že si vymenili veľavravný pohľad: „Vraj uvidíš, že nie niečo, ale niekoho išiel vyzdvihnúť.“

Nahodili jej mejkap, parochňu, kostým – lodičky s vysokým opätkom odmietla, hrozilo, že by sa vyrúbala, a tak by si ju manžel určite všimol. A ona v žiadnom prípade nechcela, aby si myslel, že ho podozrieva a špehuje. To nebol jej štýl a neurobila by to ani teraz, ak by ju priateľky neboli donútili. Čiastočne to spravila aj pre to, aby získala dôkaz o jeho bezúhonnosti, ako sa tomu hovorí na súde, a konečne im tak zapchala ústa.

Už to však dávno oľutovala. Čo ak... čo ak predsa len majú pravdu? Čo by urobila potom?

O tom nemala ani potuchy, v jednom si však bola istá: nechcela o tom vedieť, ak by to aj hneď mala byť pravda.

Pán vedľa nej sa postavil a venoval jej dlhší pohľad. Neisto sa usmiala. Chce od nej niečo?

„Veľa šťastia,“ povedal iba nakoniec a odišiel. V tom momente sa cítila ešte osamelejšie. Vedela, že kdesi v dave je aj Iveta a pred letiskom stepuje Andrea (im stačilo jemné maskovanie – klobúk do čela, gumka do vlasov a slnečné okuliare), no vôbec to nepomáhalo. Zrazu si uvedomila, že netuší, ako zareaguje, keď ho naozaj zbadá. Spanikárila. Prečo jej priateľky nepovedali, čo by mala urobiť? Možno čakali, že to bude vedieť sama... Zamyslela sa: Čo by som mala spraviť, ak by som tu zbadala Róberta s nejakou slečnou? Nik, kto ju dobre poznal, nemohol od nej očakávať žiadnu konfrontačnú scénu, a už tobôž nie jej priateľky. Im určite stačilo, že jej prinesú až pod nos dôkazy o tom, že jej manžel nie je taký ideál, za akého ho považuje. A vtedy jej náhle, akoby po prvýkrát, došlo, že by sa to fakt mohlo stať. Zrazu jej prišlo fyzicky tak nevoľno, že sa skoro pogrcala. No skôr než si stihla premyslieť svoju reakciu, vynoril sa medzi ľuďmi on, jej manžel. Stuhla a prikrčila sa na lavičke. Srdce sa jej zachvelo, vyzeral skvele, stále ho milovala rovnako ako v prvý deň, ak dokonca nie viac. Napäto ho sledovala spoza novín, pridŕžajúc si ich pred tvárou. A vtedy sa vedľa neho vynorila slečna N. Slečna N. však nebola slečna Neznáma, bola to slečna Babjaková, ktorá pracovala v jednej firme s jej manželom, akurát vo vedľajšej kancelárii. Nesmierne sa jej uľavilo, až tak, že takmer vyskočila, aby im osobne zaželala obchodný úspech na služobke. Ach, tie jej bláznivé kamarátky! Netušili, že slečna N. je jeho kolegyňa, a nie žiadna milienka!

A v tej chvíli sa Róbert zastavil, objal slečnu Babjakovú, ktorá na rozdiel od nej v lodičkách zjavne chodiť vedela, okolo pásu a pobožkal ju na ústa. Okamžite zabudla na všetky

preventívne opatrenia, ktoré si opakovala: že naňho nemala upierať príliš priamy a dlhý pohľad, že ho mala pozorovať maximálne nenápadne. Šokovane zízala na ten obraz, čakala, či sa nerozplynie ako fatamorgána na púšti. Zvažovala, či náhodou nemá len očný prelud. Manželova ruka opustila slečninin pás a obaja pokračovali ďalej, akoby sa nič nestalo. Družne si vymieňali nejaké názory a slečna N., ktorú už v duchu premenovala na slečnu B., pritom výrazne gestikulovala.

Keď prechádzali okolo nej, krátko sklopila pohľad, no neodolala a obzrela sa. Tí dvaja si celkom dôverne debatili ďalej a vôbec neriešili okolie, i keď si medzi nimi nevšimla už ani náznakov ničoho fyzického. Snažila sa spracovať to, čo videla. Čo ak... čo ak išlo len o meninovú alebo narodeninovú pusku? našepkávalo jej jej optimistické ja, ktoré sa na svet pozeralo zásadne cez ružové okuliare. Znovu si pred očami prehrala tú scénu... Nemohlo to byť len náhodou? Možno ju chcel pobozkať len na líce a ona sa otočila a bozk pristála na jej perách.

„Pipa?“ začula zrazu. „Si v poriadku? Už sme sa o teba báli.“

Filipa nechápavo pozrela na svoju priateľku a pohľadom sklúzla na náramkové hodinky. To už ubehlo toľko času?!

„Posledná výzva pre pasažierov do Londýna, dostavte sa ku gejtu číslo 3, o 10 minút sa zatvára.“

Čo? To tu sedí tak dlho?!

„Pod!“, položila jej dlaň na rameno Iveta. „Andrea už išla zaplatiť parkovné.“

Mlčky sa nechala viesť krížom cez celú halu, potom strčiť do auta, všetko bez jediného slova. Jej priateľky si vymenili pohľad v spätnom zrkadle. Iveta si odkašľala.

„Pipa, pozri, urobili sme to len pre tvoje dobro.“

Pozerala na ne veľkými hnedými očami ako taká zranená

srnka, nedokázala však nič povedať. V hlave jej pritom vírilo množstvo slov, no neskladali sa do nijakej zmysluplnej vety. Celú diaľnicu do mesta premlčala a hučanie dievčat v pozadí vnímala len ako nejaký podmaz v cudzej reči. Pre moje dobro, omieľala si v hlave. Nemala by som v prvom rade vedieť ja, čo je pre mňa dobré? Najhoršie však bolo, že to sama netušila. Chcela by žiť v klamstve? Alebo sa za každú cenu dozvedieť pravdu, nech je akokoľvek bolestivá? Ešte stále však v sebe pestovala nádej, že to bola náhoda...

„Sme na mieste,“ otvorila dvere Andrea pred jej blokom, podávajúc jej ruku.

„Ja... asi by som radšej bola sama,“ konečne zo seba niečo vysúkala.

„Na to zabudni,“ pokrútila Iveta rázne hlavou.

Chcela čosi namietnuť, no vedela, že nemá šancu uniknúť im. Stále bola ako paralyzovaná, ešte tú informáciu nestrávil. Omieľala ju v ústach, len tak jazykom ohmatávala, no do mozgu ju neposunula. Najradšej by ju vyplula a zabudla na ňu, no akoby jej ju pripli zicherkou o jazyk. Keď sa v škole učili poskytovať prvú pomoc, prišlo jej morbidne pripnúť človeku pri epileptickom záchvate jazyk o líce, aby mu nezapadol a on sa nezadusil. Inštruktor však tvrdil, že bolesť necíti a že mu to môže zachrániť život. Jej to však teraz život ničilo.

Andrea zamierila ku chladničke a vytiahla fľašu vína. Pozdvihla ju proti svetlu.

„Kedy ste ju otvorili?“

„Včera.“ Filipa si zrazu spomenula na príjemný večer, ktorý strávili s manželom na ich teraske. Pravda, k sexu nedošlo, i keď to očakávala. Nevšimla si však na ňom nič zvláštne, správal sa ako zvyčajne.

„Tak ju rozlejem,“ zobrala Iveta z odkvapkávača dva po-

háre. Filipa ich včera ihneď opláchla. Nikdy ich nedávala do umývačky, aby sa náhodou nerozbili. Náhle si uvedomila, že takýto večer sa možno nezopakuje. Včera bolo včera a dnes je dnes. Akoby ich od seba delila neprekonateľná priepasť. Včera bola ešte šťastne vydatá žena, ktorá s ľútosťou sledovala rozvádzajúce sa priateľky, ktorých manželia prechádzali krízou stredného veku a našli si mladšie partnerky. Jej muž bol pre ňu istota, skala, na ktorej stál celý ich svet. Teraz sa jej rúcal pred očami.

„Haló!“ zamávala jej pred tvárou Andrea. „Už konečne niečo povedz, prosím ťa...“

Filipa však stále mala pocit, akoby prežívala klinickú smrť a nevedela sa vrátiť do tela.

Priateľky si vymenili znepokojený pohľad.

„Napi sa,“ zdvihla pohár Iveta. „Pomôže ti to.“ Takmer povedala na zdravie, nakoniec však prípitok prehltila. Žiaden sa jej teraz nezdal vhodný.

Filipa poslúchla.

Iveta exla celý pohár a chytila Filipu za dlane.

„Museli sme to urobiť,“ spustila naliehavo. „Už sme sa nemohli pozeráť na to, ako ťa Róbert... podvádza. Prepáč, ale je to tak. A ešte sa k tomu aj chváli pred kamarátmi, ktorých prenasledujú žiarlivé manželky, že si to mali doma zariadiť tak ako on. Že jeho žena nepodozrieva, lebo ju nezanedbáva v žiadnej oblasti...“

V tom okamihu prišlo Filipe zle. V duchu videla Róberta, ako si ju škrtá zo zoznamu, ako jednu z mnohých otravných povinností. Na ktorom mieste bola? Na začiatku? Či na konci? Nastavila priateľke pohár, nech jej doleje a exla ho. A potom ešte jeden pohár. A ešte jeden.

Vždy vnímala sex ako akt lásky, ako potvrdenie spojenia

medzi nimi dvoma. Znovu si predstavila Róberta, ako vychádzajúc zo spálne zaškrtnie v diári kolónku manželský sex s a poberie sa za milenkou. S ňou to už nebola povinnosť, ale milovanie? Náhle ju naplo. Sotva dobehla do kúpeľne a ihneď vyvrátila do záchoda obsah celého žalúdka. A ako sa tam bezmocne skláňala nad misou a v hrdle ju pálili žalúdočné šťavy, duša akoby sa jej vrátila do tela a znovu ho začala cítiť. V tej chvíli ju bolesť a všelijaké iné emócie úplne zmohli. Na priateľky sa nedokázala ani pozrieť. Nie v tejto chvíli. Poslovia zlých správ nikdy nie sú obľúbení...

„Vypláchni si ústa,“ jemne jej položila ruku na rameno Andrea. Filipa však misu objímala, akoby to bolo posledné záchranné koleso, čo ju mohlo spasíť.

„Vstávaj, Pipa!“ skúšala to aj Iveta.

Oblapila misu ešte silnejšie.

„Chodte preč! Chcem byť sama!“ A vtedy sa konečne rozplakala.

„Chvalabohu,“ pohladila ju Andrea. „Už som sa zľakla, že si úplne zamrzla.“

„Čože?“ dvihla k nej hlavu Filipa.

„Akože...“ zneistela jej priateľka. „Že nedokážeš nič cítiť, teda, v tej chvíli...“

„Ja? Ja cítim až-až!“ vybuchla Filipa. Šťavy v žalúdku sa znovu rozvlnili a ona hodila do misy ďalšiu dávku. „Za to vy!“ Ukázala na ne, akoby jej zrazu došlo, kto je zodpovedný za tento stav.

V tom momente sa všetky telesné tekutiny rozhodli opustiť jej telo naraz. A tak soplila, grcala a slzila a všetko sa jej na tvári miešalo v súvislú masku. Kiežby z nej mohla zlúpať všetky nánosy!

V tej chvíli sa v nej všetky krivdy zosobnili v jej priateľ-

kách. Opito dvihla hlavu od misy a zastrčila si vlhké vlasy za ucho.

„Ako ste mi to mohli urobiť?!“ zvolala tak silno, až obe poskočili.

Andrea s povzdychom pozrela na Ivetu.

„Zničili ste môj život!“ zahnila sa Filipa rukou. Tak nahlas to znelo aj jej samej dosť teatrálné.

„My?“ pozdvihla obočie Iveta.

„Vý! Bolo mi tak dobre! Mala som skvelý život!“ bučala do misy Filipa, akoby sa sťažovala nejakému osudu na druhom konci, ktorý by to mohol zvrátiť. Ako deti sa hrávali hru na telefón, keď si do uší šuškali vetu, ktorá na konci znela úplne inak. Ak aj niekto na druhej strane počúva, je pravdepodobné, že tá jej prosba k nemu tiež príde úplne zdeformovaná. A tak sa obrátila k svojim priateľkám, ktoré identifikovala ako jedincov vinných za to, že teraz drepí nad misou a ide si do nej vyvrátiť obsah žalúdka, či skôr svojej duše. Vyprázdniť ju. Dokonale. Lebo to, čo tam bolo predtým, bolo jednoducho falošným obsahom, hnusnou jedovatou chemikáliou, ktorá jej nenápadne otrávil život. Čo s tým urobí? Nemôže predsa chodiť po svete s prázdnu dušou!

„Pipa,“ čupla si k nej Andrea. „Tak to vôbec nie je! My sme to urobili... lebo, lebo...“ bezmocne pozrela na Ivetu.

„Bola to naša povinnosť. Aj rodičia musia pri výchove detí urobiť občas nepríjemné veci, a presne tak aj najlepšie priateľky.“

„Naozaj robia TOTO priateľky?!“ odfrkla si Filipa.

„Máš pravdu, nerobia!“ zvolala Iveta, ktorá mala vo veciach vždy úplne jasno. „S tým rozdielom, že my nie sme obyčajné priateľky, my sme tvoje najlepšie priateľky! A tie to dokonca robiť musia! Prečo by inak boli najlepšie? Aby boli rovnako

povrchné ako tie druhé?“ Iveta pokrútila hlavou. „Ako sa máš?“ napodobnila afektovaný hlas. „Všetko v poriadku, zlatko? Vyzeráš úžasne! Si skvelá manželka, aj matka! Chcela by som mať tvoj krásny život!“ Iveta stíšila hlas. „Toto by si chcela? Plávať po povrchu? Byť jednou z tých, čo si zakrývajú oči, aby si zachovali svoj pohodlný život? Toto chceš?! Nebola si vždy taká! Kde je tá stará Filipa?“

Filipa sa nezmohla na slovo. Kde je? Hm, to keby vedela! Asi kdesi pod tými nánosmi, ktoré sa na nej rokmi nazbierali. Ale to je predsa normálne, všetci sa menia a vyvíjajú, nemôže byť rovnaká, ako keď mala 25 rokov!

„Aj ty si sa zmenila,“ pozrela na Ivetu.

„Áno, pribudli mi vrásky a musím si farbiť vlasy, ale svojím zásadám som sa nespreneverila. Stále žijem podľa svojich princípov!“

„Princípy!“ rozhodila ruky Filipa. „Máš síce svoje blbé princípy, ale si sama!“

„Sama? Len preto, že nemám chlapa?“

„Možno mi len závidíš! Môžeš si schovať svoje princípy! Podľa nich nechcem žiť ani náhodou! Prečo ma do toho nútiš?“

„Ja že ti závidím?“ Iveta bezmocne pozrela na Andreu, tá však len zašepkala:

„Ja som ti vravela, že to nemáme robiť...“

„Ja ťa tak maximálne ľutujem,“ pokrútila hlavou Iveta. „Akoby som ti mohla závidieť taký život? Máme ho iba jeden a nikdy by som ho nechcela prežiť v klamstve. NIKDY!“

Filipa sa rozplakala ešte viac. Hanbila sa, že svoju priateľku obvinila z takých nezmyselností. Ak skutočne existoval nezištný človek, tak Iveta bola jeho prototypom. Teraz príde jedným vrzom nielen o manžela, ale aj o priateľku.

„Vieš, možno som sama, ale žijem lepší život ako ktokoľvek naokolo z mojich známych, ktorí sa z rôznych dôvodov trápia v manželstve.“

„Ale ja som sa netrápila!“ zvolala Filipa. „Ja som bola šťastná!“

„Žila si v bubline, tá by však jedného dňa praskla a čím neskôr, tým horšie. Teraz si ešte mladá, spamätáš sa z toho.“

Priateľkám sa konečne podarilo Filipu zdvihnúť zo zeme. Už neplakala, len občas vzlykla.

„A poviem ti jednu vec: byť sama vôbec nie je také zlé, ako si myslia mnohé manželky, čo svojim chlapom tolerujú všetko.“

„Ja som sa nikdy nebála byť sama!“ vypláchla si Filipa ústa.

„Vyskúšala si to vôbec niekedy?“ Iveta jej podala papierovú utierku.

Filipa sa zamyslela. Vlastne, keď sa to tak vezme, naozaj nikdy nebola sama. Plynule prešla z jedného vzťahu do druhého a potom do tretieho, ktorý sa preklopil do manželstva.

„Nikdy som nemala problém tráviť čas aj sama!“ ohradila sa.

„To je o niečom inom ako sama žiť,“ nabrala Iveta vodu do rýchlovarnej kanvice. „Iba vtedy naozaj spoznáš svoje vnútro a túžby.“ O chvíľu stála pred Filipou šálka pariacej sa kávy.

„Moja najväčšia túžba bola mať fungujúcu rodinu. A tá sa mi splnila.“

„Naozaj?“ Iveta jej podala cukor.

Potom už nikto nič nepovedal. Kým dopili kávu, Filipa sa celkom upokojila a poslala priateľky preč, že naozaj potrebuje byť sama a načúvať svojmu vnútru – pri tejto poznámke si

neodpustila významný pohľad na Ivetu. Pokojne ho zniesla a iba dvihla palec na znamenie súhlasu:

„Ale naozaj skús popremýšľať, čo vlastne chceš.“

Odprevadila ich k dverám. Keď ju však na rozlúčku objali, bola ako stuhnutá bábka.

„Raz sa mi ešte poďakuješ,“ rozlúčila sa Iveta. „Viem, že to sakramentsky bolí, ale aj doktori musia najprv rezať, aby sa človek vyliečil.“

Andrea ju pohľadila po líci.

„Keby niečo, volaj, priateľ na telefóne,“ naznačila prstami telefónne slúchadlo.

Filipa prikývla a vytlačila ich za dvere. Sadla si v kuchyni k nedopitej káve a premýšľala o priateľkiných slovách. Ak mala pravdu, tak naozaj žila v nejakej bubline sebaklamu. Skutočne ju manžel podvádzal? A ona mu naivne všetko žrala? Jedna jej časť sa snažila to akceptovať, ale bolo to ťažké. A to z dvoch dôvodov. Po prvé – ako by bolo možné, že si nič nevšimla? To je naozaj taká hlúpa hus? A po druhé – znamenalo by to, že je koniec všetkému. Jedno horšie než druhé. Jej myseľ to jednoducho nedokázala spracovať a tvrdila jej, že to musí byť nejaký omyl, nemohla predsa prežiť toľké roky v klamstve! Všetko sa musí nejako vysvetliť. A práve vtedy jej pípla sms-ka od manžela:

Všetko v poriadku, šťastne sme pristáli, ozvem sa ti neskôr, milujem ťa.

Víkend bez rodiny sa Filipe celkom hodil. Dcéra odišla ešte v piatok ku priateľke a Róbert sa mal vrátiť z veľtrhu vrátiť až v nedeľu večer. Poskytlo jej to dostatok času na premýšľanie. Dostatok času byť sama. Skúšala si vedome precitovať ten stav, vždy sa však čímisi zamestnala. Či to už bola

oprava kopy šiat, ktorá poriadne narástla, alebo pretriedenie šatníka a jeho výmena z jarného za letný. Vysávala, utierala prach a popri tom si púšťala hudbu. A keď už naozaj nemala do čoho pichnúť, zapla si v obývačke telku. Byť v okamihu zaplnili hlasy. Prepínala hore-dolu, takmer všade išlo niečo o vzťahoch, všade niekto niekoho podvádzal. To naozaj neexistuje jeden normálny vzťah? Ako jej to povedala Iveta? Že sa spreneverila svojim princípom? Znamenalo to teda, že podvádzala aj ona? Samú seba? Keď nedokázala byť verná sama sebe, ako môže očakávať, že jej bude verný manžel? Hlavou jej vírili myšlienky a ona sa nedokázala sústrediť na program.

A zrazu jej došli Ivetine slová: byť sám neznamená to isté ako byť sám so sebou. Vypla telku aj rádio v kuchyni a posadila sa za stôl. Pohľad jej ihneď odbehol k linke. Mala by odložiť riady, už určite vyschli. Takmer vyskočila, no potom sa rukami pridržala stolu a radšej zavrela oči. Čo to vlastne znamená, byť sám so sebou?

„Ahoj,“ prihovorila sa sama sebe. „Kto si?“

Neodpovedala si, lebo nevedela. Snažila sa počúvať svoje vnútro, no to sa v kuse, ako škrečok v kolese, točilo a niečo jej ponúkalo. Ako mu má načúvať, keď ono samotné jej hádže polená pod nohy? Spomenula si na radu z nejakého časopisu o meditácii. Vraj treba nechať myšlienku okolo seba prebehnúť a nevšímať si ju. Je to však možné? Skúsila sa do seba ponoriť.

„Ahoj, kto si?“ skúsila to znovu. A hneď si aj odpovedala:

„Neviem.“

„Akože, nevieš? Poznaj sám seba a spoznáš celý svet!“ vyvorilo sa jej zrazu z hlavy. Sústreď sa, zanáďavala si. Kto teda je? Skúsila sa zamyslieť.

„Povedz prvé slovo, ktoré ti napadne,“ navádzala sa ako nejaká koučka.

„Manželka,“ vyhrkla zrazu. Nie matka, nie dcéra, ale manželka! Prekvapene si priložila ruku na ústa. Naozaj sa definuje na prvom mieste ako niečia žena? Toto je pre ňu najdôležitejší status? Je predsa matkou úžasnej dcéry, ktorú nadovšetko miluje. Roberta bola pre ňu všetkým, keď skúmala svoje vnútro, zaplavili ju neuveriteľné pocity lásky. Prečo jej potom ale napadlo ako prvé slovo manželka? Vyskočila, už nemohla na stoličke vydržať. Prechádzala sa po byte, premýšľajúc o odpovedi, akoby od nej závisel život. Starká jej hovorievala, že keď prídu deti, nemá zabudnúť na partnera. Lebo deti sú nám dané dočasne, kým partner by s nami mal byť celý život, a preto sa oňho treba starať a obskakovať ho a nebrať ho ako istotu. Možno kdesi tam sú korene toho, prečo si muža postavila na piedestál a prečo ho nikdy nebrala ako kus nábytku, na rozdiel od niektorých jej kolegyň. Mala však pocit, že je to obojstranné. Znovu si sadla. Dobre, mohla by sa pohnúť ďalej. Povedzme, že už vie, aké dôležité pre ňu je byť manželkou, to si musela priznať. Čo to znamená v praxi? Asi by mala urobiť všetko pre to, aby ňou ostala. Napríklad odpustiť aj neveru. V hlave jej zadunel Ivetin hlas: A spreneveriť sa svojím princípom? Ale čo ak má ona iné princípy? Čo ak je schopná odpustiť? Ak vzťah funguje, treba sa pozeráť dopredu a zabudnúť na minulosť. Postavila vodu na čaj. Cítila sa trochu lepšie. Veci, o ktorých dovtedy nepremýšľala, si aspoň pomenovala.

A čo ďalej? Nič, oponovala hlásku v hlave. Na úvod to stačí. Spoznávať sa môžem postupne.

A vtedy jej zazvonil telefón. Roztriasla sa a jej ťažko získaný pokoj zmizol. Na displeji svietilo Ivetino meno. Nemala chuť s ňou hovoriť, ale aspoň jej napísala sms-ku: *Spoznávam*

samú seba. Pozrela do zrkadla. A pritom sa nespoznávam, to by bolo asi pravdivejšie. Manželka... Skúsila si spomenúť, čím sa cítila byť pred tým, než sa ňou stala. Čím bola? Po čom túžila? Nemohla sa rozpamätať. Odpila si z čaju a pohľadom šibla po zaprášenej policičke. Ako to, že unikla jej pozornosti? Hádám by už premýšľania aj stačilo. A okrem toho, trochu tiež vyhladla. Otvorila chladničku. Keď bola doma sama, veľmi nevyvárala. Vždy tam ostali nejaké zvyšky, lebo pre rodinu varila pravidelne aj obed aj večeru. Vytiahla lasagne s bolonskou omáčkou a strčila ich do mikrovlnky. Róbert uprednostňoval čerstvé jedlo, jej boli dobré aj zvyšky. Nebolo to tak, že i svoju dušu krmila zvyškami? Odpadkami? Sotva si do úst vložila len pár hltov vlažného jedla, prešla ju chuť a odsunula tanier. Utrie ešte ten prach, skôr než zabudne a potom bude premýšľať dovtedy, kým nepríde na ďalšiu definíciu samej seba. A možno by teraz dokázala aj meditovať, keď sa už naladila na takú premýšľavú nótu. Sadla si do pozície lososového kvetu, zavrela oči a spojila ukazovák a palec. Ómmm... zanôtila mantru, no potom vybuchla do smiechu. Raz zašla na jogu, nebol to však typ cvičenia pre ňu. Vtom jej napadlo, že aj keď nevie, kým je, aspoň došla na niečo, čím nie je. Možno by na to mohla ísť vylučovacím spôsobom. I keď postupné vylučovanie všetkého, čím nie je, by jej asi trvalo poriadne dlho! Pri tej predstave ju pochytil taký záchvat smiechu, až sa zvalila na stôl a zvíjala sa, kým smiech neprešiel do slz a potom znovu do smiechu. A zrazu si spomenula, aká bola za mladi... spontánnosť a pojašenosť boli jej známymi vlastnosťami. Potom sa zrazu uhladila, a nebolo to ani tak dlho po svadbe. Manžel ju navigoval a usmerňoval, toto sa nehodí, nesmej sa tak nahlas, keď si na verejnosti, nemôžeme sa len tak vybrať na výlet, tvrdil, keď to niekedy navrhla. Hocikam...

rozhodila rukami a rozosmiala sa, keď sa spýtal, kam. To je jedno, dôležitá je cesta, nie cieľ! Ale on považoval za dôležitejšie plánovanie. Všetko naplánovať a rozplánovať a potom postupovať iba podľa toho. Má tú spontánnosť ešte niekde v sebe alebo ju už úplne zadusila? To však môže vyskúšať iba vtedy, keď jej niečo spontánne napadne a ona to urobí... Nič jej však neprichádzalo na um. Teda, ak neráta nápad zaskočiť do Londýna pozrieť manžela. Usadiť sa na recepcii hotela a pozorovať, s kým príde a s kým pôjde hore. A vtedy jej znovu pípla správa v telefóne.

Ako sa máš, láska? Už mi chýbaš, teším sa na zajtra. Očervenela, akoby jej manžel videl do hlavy. Čo mu odpovie? Niečo spontánne... nič jej však nenapadalo, a tak telefón odložila. Potom si vybrala kuchársku knihu, svoju úplne prvú a najhrubšiu, zavrela oči a naslepo ukázala na jeden recept. Uvarí niečo náhodné, bude v tom aspoň kúsok spontánnosti. Otvorila oči a prečítala si názov: perkelt z kohútích hrebienkov a žliaz. Trénovanie spontánnosti už ani nemohlo byť bláznivejšie. Čo už, nejako začať musí. Obliekla sa a vybrala sa do obchodu, aby skúsila niekde zohnať kohútie gulky.

Vôbec však netušila, kde začať. Nespomínala si, že by niekde v regáloch videla vystavený tento špecifický sortiment. Vtom jej napadlo Metro. Tam mali vždy všetko. Objavila však iba mrazené býčie žľazy. Chvíľu váhala, či sa neuspokojí s nimi, ale rozhodla sa, že to nevzdá. Po dvoch hodinách beznádejného hľadania aj v iných obchodných reťazcoch si sadla do auta a premýšľala. Nechcela sa na to vykašľať, upla sa na to tak, akoby to bol jediný dôkaz o tom, že v nej ešte niekde tlejú nejaké zvyšky spontánnosti. A vtedy jej zaplo! Jasné, Miletič-

ka! Tam predávajú aj sliepky, aj kohúty a možno jej aspoň poradia. Bola v stave kúpiť už aj živého kohúta a vymiškovať ho, nakoniec však uspela. Na trhu sa pristavila pri jednej tete, čo predávala hus, premýšľajúc, či by husací hrebienok mohol nahradiť kohútí a či ho vôbec husi majú.

„Môžem nejako pomôcť?“ spýtala sa teta s maďarským prízvukom.

A div sa svete, mohla! Keď jej Filipa vysvetlila, čo potrebuje, prikývla. Áno, doma v mrazáku má niekoľko hrebienkov i guliek, a recept na ne zdedila ešte od svojej starej mamy. Zbiera ich celý rok, a aspoň takto si ju pripomína. Lebo na Slovensku ich len tak nekúpíte. A vôbec to nie je nehéz, teda ťažké, opravila sa teta. A že to jedlo je skutočná delikatesa! Vraj dodáva energiu a v Maďarsku si ho nielenže môžete objednať v každej druhej reštaurácii, ale suroviny naň aj celkom bežne kúpiť.

Je toto spontánnosť? pýtala sa sama seba Filipa, keď pomohla tete pobaliť veci a naložiť ich do auta.

„Teda, vy ešte šoférujete,“ uznanlivo pokývala hlavou a pozrela na papierik, kam jej teta načmárala adresu. Bol to celkom poriadny kus za Bratislavou.

„Bistoš,“ so smiechom nastúpila do auta. „Veľa robíš, veľa vládzeš.“ Potom stiahla okienko:

„To ten perkelt z kohúta, slečinka. Bistoš, to chcete? Nie je to lacná záležitosť...“

„Keď sa tak na vás pozerám, o to viac to chcem,“ zasmiala sa Filipa a zakývala jej. Potom sa pobrala po svoje auto na druhej strane trhoviska a do navigácie zadala názov maďarskej dedinky, ležiacej pri Malom Dunaji. Zanedlho už bola za mestom. Otvorila okno a kochala sa pohľadom na hrádzu. Teplý vietor jej hladkal pokožku a ona zhlboka vdychovala

vôňu trávy. Už dávno sa necítila tak dobre. Vlastne, po prvýkrát odvtedy, čo sa na letisku zahrála na niekoho iného, jej bolo konečne lepšie. Odteraz už chcela byť iba sama sebou. Zrazu si uvedomila, ako má rada cestovanie. Dávalo jej energiu. Mala by viac času stráviť na cestách. Manžel veľa služobne cestoval a potom bol už taký unavený, že nemal chuť ísť nikam, maximálne raz za uhorský rok do nejakého, najlepšie aspoň 4-hviezdičkového rezortu, kde sa nebolo treba o nič starať. Potom dlho spal, raňajky nikdy nestihol, na obed sa dobre napráskal, zaľahol do lehátka v tieni a dal si poobedňajšieho šľofika. Niekedy sa ani v mori neomočil, stačila mu sprcha pri bazéne. Na fakultatívne výlety ho nikdy nenahovorila, na dovolenku som prišiel vypnúť, nie spoznávať, vravieval. A tak išla sama, alebo s dcérou. Tá však už od svojich pätnástich dovolenku s rodičmi odmietala a i oni na ne pomaly prestali chodiť.

Filipa zhlboka vdýchla svieži vzduch. Už len tá cesta stála za to, pomyslela si. Po odbočení z hlavnej ju navigácia viedla po bočných a rozbitých cestách. Koniec sveta, napadlo jej. V dedine už pokračovala podľa tetiných inštrukcií a bez ťažkostí našla dom, ktorý vyzeral ako z rozprávky a s iným sa pomýliť nedal. Žiaril čerstvou belotou, dvor bol pokosený a upravený, v predzáhradke svietili červené šípové ruže. Očarane naň hľadela a práve vtedy z neho vyšla jej nová známa.

„Pánabeka,“ utrela si ruky do zástery. „Vy ste naozaj prišli!“ zvolala potešene.

Filipa sa trochu nervózne zasmiala. Nuž, toto je asi najšialenejšia vec, čo za posledné roky urobila. Panebože, čo by na to povedal jej manžel?! A práve vtedy jej pípla sms-ka: *Si v poriadku? Prečo neodpovedáš?* Neuveriteľné, aký talent má jej manžel na vystihnutie správneho momentu! Čo keby mu

teraz napísala, že naháňa kohútie guľky a hrebienky? Strčila mobil do kabelky a vystúpila.

„Ráno som upiekla bábovku, makovú. Dáte si k nej kávu?“

„To znie lákavo.“ Filipa si uvedomila, že od tých zohrievaných lasagne, z ktorých sotva čosi zjedla, nemala v ústach nič.

Teta ju zaviedla do domu. Kým zaliala kávu a odkrojila z bábovky, vyzvedala, čo ju priviedlo k takému nezvyklému jedlu, ktoré sa na Slovensku takmer vôbec nevarí.

„Neuveríte, ale náhoda,“ pousmiala sa Filipa.

„Na náhody neverím,“ položila teta na stôl kávu. „Cukor?“ Keď Filipa prikývla, pokračovala:

„Náhody prajú pripraveným. Vo vzduchu ich poletuje veľa a všetky sa obzerajú, kam by si sadli. A keď nejaký človek niečo vysielá, nejakú túžbu či obavu, často len podvedome, tak si ho vyberú, jednoducho sa mu samy pritiahnu do života.“

Takýto zvláštny pohľad na náhody ešte Filipa nepočula. Vždy si myslela, že náhoda niekde stojí, človek si len tak ide okolo a náhle bum – narazí do nej, a možno keby išiel o päť minút neskôr, už by do nej nenarazil, lebo by do nej narazil niekto iný. Podľa tejto teórie teda to, že otvorila kuchárku pri recepte o vajciach, žiadnou náhodou nebolo. Pritiahla si vajcia pre nejaký dôvod? Predstavila si, ako jej kdesi z hĺbky podvedomia unikla skrytá túžba, že by ich svojmu mužovi najradšej ufikla, aby s nimi nebehal kade-tade! Ten recept je potom možno symbolom tej túžby...

„Len si dajte,“ núkala ju teta.

Filipa si vložila kúsok bábovky do úst. Chutila báječne. Myslela si, že mak bude zamiešaný do cesta, nachádzal sa však vnútri ako plnka.

„Fantastická,“ vydýchla. „Ešte nikdy v živote som nejedla takú dobrú bábovku. A to pečiem naozaj veľmi veľa. Milujem sladké.“

Teta sa poďakovala a vtedy Filipe znovu zapípala správa, už tretia. Urobila ospravedlňujúcu grimasu.

Teta naklonila hlavu nabok:

„Tak, čo vás teda ku mne priviedlo?“

„Tak to ešte neviem,“ pripustila Filipa nakoniec. „Netuším, prečo si ma vybrala práve táto náhoda. Ale prídem na to. A prečo ste mi vy ponúkli, aby som prišla až k vám domov a kúpila si vaše zásoby špeciality, ktorú na Slovensku nemáte šancu zohnať?“

„Práve preto,“ vyskočila teta čiperne. „Ešte sa mi totiž nikdy v živote nestalo, aby niekto na Slovensku toto naháňal. To je jedna vec,“ naliata jej vodu do pohára. „A druhá je tá, že som z vás cítila niečo... ako to povedať, že potrebujete pomoc.“

Filipa na ňu zarazene pozrela.

„Nuž, ja... asi...“

„Nemusíte mi teraz nič hovoriť, samozrejme, vidíme sa prvý raz v živote. Len... tolko som vám chcela povedať, že starosti boli a vždy budú. Ale prílišným premýšľaním, ako to dopadne, si zbytočne zaťažujete deň a vláčite so sebou starosti zajtrajška, čo je už dvojnásobná váha. A ak riešite aj minulosť, váha starostí sa vám až strojnásobí. Je to zbytočné.“

V rohu kuchyne stál mrazák. Taký obrovský, aký býva v reštauráciách. Filipa si hneď predstavila, koľko kohútíh vajec a hrebienkov sa doň zmestí. Teta ho otvorila a chvíľu sa v ňom hrabala. Potom vytiahla vrecko a priblížila si ho k okuliarom.

„To je to najčerstvejšie, čo mám. Dám vám ho ešte do jed-

nej igelitky, začne sa roztápať, kým prídete domov. Spomínali ste, že variť chcete dnes, že?“

Vtedy Filipe znovu zapípal telefón. Ani sa naň nepozrela. A keď sa takmer vzápätí rozdrnčal, iba ho prepla na tiché zvonenie.

„Všetci vás dnes naháňajú. Akoby ste boli na úteku,“ zasmlala sa.

Filipa znovu urobila grimasu. Teta si utrela ruky do zásterky.

„Prepáčte, som taká... prostoreká, jednoducho, vždy poviem, čo si myslím.“

„To je v pohode,“ mávla rukou Filipa. „Vlastne, tak trochu asi máte pravdu.“ A zrazu pocítila túžbu všetko jej povedať. Ale to predsa nemôže, pozná ju sotva pár hodín! Nakoniec si však vzdychla: „Tuším utekám sama pred sebou.“ Vzápätí si však zahryzla do jazyka a radšej sa postavila.

„Pred sebou nikto nikdy neutečie,“ vložila teta balíček s mrazenými guľkami do igelitovej tašky a podala ho Filipe.

„Už pôjdem, nebudem vás zdržovať,“ zobrala si tašku. „Uf,“ klesla jej ruka. „To je poriadne ťažké!“

„Do môjho receptu ide kilo hrebienkov a kilo guľiek. A do vášho?“

„Ani neviem,“ zamyslela sa Filipa. „Len som si ho tak narychlo preletela.“

Teta vytiahla zo zásuvky papier a pero. „Napíšem vám môj recept, aj keď v podstate pri tomto jedle nie je až taký priestor na experimentovanie. Pravda, niektorí k tomu pridávajú aj celého kohúta, ale ja to robím iba takto,“ podala jej papier.

„Ďakujem pekne,“ usmlala sa Filipa. „Pomohli ste mi.“ Vo vrecku sa jej znovu rozvibroval telefón.

„Odprevadím vás,“ pobrala sa s ňou k dverám. „A dajte ve dieť, ako to dopadlo.“

Filipa si pomyslela, že ju už asi sotva uvidí, ale prikývla.

„Máte telefón?“ vyhrkla nakoniec. Tá žena mala v sebe čosi, čo jej nedovolilo odísť len tak.

„Mám,“ siahla pod zásteru a vytiahla prístroj. „Taký špeciálny, s veľkými číslami pre dôchodcov.“

Filipa jej nadiktovala číslo a navzájom sa prezvonili. Nasadla do auta a stiahla okienko. „Ďakujem vám, naozaj vám ďakujem. Ani neviete, ako ste mi pomohli.“ Už skoro vyštartovala, keď si spomenula, že sa vlastne ani nepredstavili. „Inak,“ zavolala za tetou, ktorá už stláčala kľučku na bráničke. „Ja som Filipa.“

„Pekné meno. Ja som Róžika,“ podišla k nej a potriasli si rukou.

Filipa vyštartovala. V spätnom zrkadle videla, že teta tam stále stojí a díva sa za ňou. Zvláštne, pomyslela si. Ako môže človek cítiť takú blízkosť k niekomu, koho sotva stretol? Je medzi nimi generáčny rozdiel, k tomu fakt, že jedna je z dediny, druhá z mesta, a napriek tomu si sadli. Telefón sa znovu rozdrnčal a potom neprestal poskakovať, ani keď stíchol, lebo hneď sa rozvibroval znovu. Ten niekto na druhej strane sa rozhodol nevzdať to. Mohol to byť len buď jej manžel, alebo priateľky. S dcérou volala pred odchodom na trh a práve sa chystali niekam na výlet. Nemusím dvihnúť, zašepkala do vyhriateho auta. Môžem hovoriť iba s tým, s kým chcem. A na nich práve teraz nemám chuť. Teraz chcem hovoriť iba sama so sebou.

Keď vo dverách zaštrkotál kľúč, bol už neskorý večer. Sedela na gauči pri knihe a asi trochu zadriemala. Rozospato zažmúrila do prítmnia.

„Haló!“ zaznelo odo dverí. „Je niekto doma?“

Filipa takmer zvolala: Nik! Bol to manželov hlas a jej telo naň zareagovalo inak ako zvyčajne. Keď sa odniekadiaľ vracal a začula ho, vnútro sa jej rozochvelo a zakaždým pocítila príliv lásky. Pre ňu to bolo potvrdením, že on je ten pravý a že sú stvorení jeden pre druhého. Dokonalý pár, zašepkala do tmy. Teraz sa však čosi pokazilo, DNA sa nezvratne poškodilo, nedochádzalo k žiadnemu prenosu, respektíve, jej telo teraz vibrovalo napätím.

Róbert otvoril dvere do obývačky a prekvapene sa strhol.

„Myslel som, že nie si doma.“

„Som,“ odvetila po chvíľke.

„Bál som sa, že sa ti niečo stalo! Prečo nedvíhaš telefón?“

Odpovedala mu protiotázkou. „Mal si meškanie?“

Zarazene na ňu pozrel. „Prečo?“

„Tak mal alebo nemal?“

Zhodil tašku na zem a podišiel k nej. Chytil ju za ruky.

„Čo sa deje, láska? Chýbala si mi, tešil som sa domov, a ty sa tváriš tak čudne.“

Vyzeral pri tom tak úprimne, až chvíľu zostala v rozpakoch.

„Volala som na letisko,“ odvetila.

„Hej, moja,“ zasunul jej prameň vlasov za ucho. „Nespoznávam ťa. Nie, lietadlo nemalo meškanie, ale...“

Jasné, že ju nespoznával, nikdy v živote nevolala na letisko, aby kontrolovala časy priletov. Vždy jej stačilo to, čo povedal on. Možno keby to začala robiť skôr, prišla by na to, že sa zakaždým niekde zdrží, keďže prichádza vždy až nejakú dobu po prilete.

„Prečo si potom prišiel až teraz?“

„Veď som ti to práve chcel povedať,“ vtisol jej na pery dlhý a nežný bozk. Jej pery mu reflexívne vyšli v ústrety.

„Počúvam,“ odtrhla sa od neho nakoniec.

Prisadol si k nej na gauč a objal ju.

„Neviem, čo sa ti stalo, láska, ale okej. V prvom rade, tvoj manžel je hladný a vôbec nečakal takéto privítanie. Ale dobre, takže, prišiel som neskôr, lebo sme si s kolegami brali jeden taxík, firma, ktorú využívame na služobné účely, mala voľne iba jedno auto. Najprv sme rozviezli ostatných, až potom mňa, keďže som bol na konci cesty. Dúfam, že to chápeš.“

„S kolegami?“ vyhrkla Filipa.

„Áno.“

„Myslela som, že ideš sám.“

„Spomínal som ti predsa, že idem s kolegovcami.“

Filipa by sa bola stavila, že nič nespomínal, ale tváril sa tak rozhodne, že si nedovolila zapochybovať.

„Nepamätám si.“ Na chvíľu zmĺkla. Nechcela vyzvedať príliš okato. „A s kým si vlastne bol?“ vyhrkla nakoniec.

„S Jožom a s Danou.“

Až ňou hrklo, keď ju len tak mimochodom spomenul.

„Dana Babjaková, veď vieš, tá z vedľajšej kancelárie,“ dodal. „Už ste sa tuším stretli, minulý rok na vianočnom večierku?“

Vyzeral pri tom úplne prirodzene, akoby nemal čo tajiť. Hádam by sa nedokázal len tak ľahko pretvarovať? Alebo áno? V mysli si privolala scénu z letiska, keď slečnu B. tiež úplne prirodzene pobozkal. Nemohla sa však na ňu spýtať, ak sa nechcela priznať k špehovaniu.

„A ako bolo?“

„Fajn, vybavili sme všetko, čo sme mali, neboli žiadne problémy.“

„Aha.“

„Dokonca sme sa aj zabavili. Dana mala narodeniny, predstav si, a išli sme do baru na drink. Dal som si s nimi iba jeden, oni vraj ostali až do rána,“ pokrútil hlavou. „To ja už nedám,“ nadvihol jej bradu a jemne pobozkal. „Už na to nemám vek, stíhať tým mladým.“

Filipa mu váhavo vrátila bozk. Je možné, že to, čo videla na letisku, neznamenalo nič iné, iba pusku k narodeninám? Možno mu to slečna B. práve prezradila a on jej spontánne zagraťtuloval. Róbert sa vždy správal k ženám dosť bezprostredne. Až tak, že niektoré si to občas zle vysvetľovali. Sama tomu bola neraz svedkom.

„Čo ste jej kúpili?“

„Iba fľašu na letisku v dutyfreeshope,“ pokrčil ramenami. „Dozvedeli sme sa to až pred letiskom, keď ju prezradil kolega, čo vybavoval ubytko. Vraj, či to chcela pred nami utajiť.“

„A chcela?“ spýtala sa Filipa.

„Povedala, že dáma od určitého veku by vraj narodeniny nemala oslavovať.“

„A koľko má vlastne rokov?“

„No, tuším tridsaťjeden?“ zmraštil čelo. „Po tej poznámke som sa jej na to už radšej nespýtal,“ zasmial sa.

Filipa preglgla. Nuž, ona mala 43, čo bolo presne o 12 viac ako slečna, ktorá odmietala o svojom veku hovoriť.

„No dosť už o mojej nudnej služobnej ceste. Radšej mi povedz, ako si sa mala ty a kým budeš rozprávať, tvoj manžel by si niečo dobrého dal, lebo poriadne vyhladol.“

Pobrali sa do kuchyne, kde hneď začal nakúkať do hrncov na šporáku.

„Čo za špecialitku si dnes navarila?“